

5
Görög mythosok
(Regék)

Selige: »Jaltón s Apolló nemzete az istenilek
Bölcset s erősebb bajnoki-lelküket.»
Borossenyi.

Sályamű.

a magyar tudományos akadémia
által, 1885. évre hirdetett György Ná-
dady fele jutalomra.

I. Rész.

Hősök.

Második füzet.

Tartalom

	Lap.
Orpheus	5.
Medusa	19.
Perseus hőstettei	
Danae	35.
Perseus	61.
Andromeda	76.
Akrisios	90.

Orpheus.

Ős erdőben, hol sok vad tanyáz,
És a szirtet erdők környezik,
Orpheus lakott ott egy magán
Dal-költő ő, négen ösmerik.

Hogyha játszik szípon hárfáján,
Elmerengnek nagy sokan dalán;
Megrhajolnak fák és állatok,
És szirtet mennek meg a hang után.

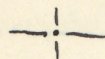
Halljuk a dalt, nagy várássa van,
És meg hozzája szípon énekel,
Lyengén kezd, alig hallhatón,
És a multját ekképp rezi el.

Mialkodom felettetek
 Természet bájai,
 Juttam a ti' szíveteket
 Dallal légytomi.
 Vad állatok meghallgatók
 Vöröses-hárfa dalom,
 I a bérczeket magam elé
 Ha kell, emlegetem.

Főúbrésznek: bérc, völgy, madár,
 Megáll a gyors patak,
 Míg hallgathatja szép dalom
 Addig ottan marad,
 Felhőt kerget az égi nap,
 Hogy lásson engemet,
 A hold pedig sugarával
 Kér, mondják eneket.

Iha a természet önmaga
 Kéressel áll elő:
 Akkor felgyöggül a beteg
 Ki régen szenvedő;
 Sőt a halál ha megjelen,
 Letérsi a kezét,
 Megragyja ott az életet -
 Ő is ember barát.

Letérszem én is lantomat
 Egy napnak reggelén,
 Akkor a harcosi kürt riad
 S több hős jön majd felém:
 És felzúlitnak engemet,
 Hogy zengjek harcosi dalt,
 Vitérek így nyercendonek
 Csatára harcos-italt.

Orpheusnak neje szép volt,
Nagyon is szerette,
Lyöngyiden bánt vele mindég
É megöwendestette.

Most azonban oly hírt hallott,
Hogy kigyó megmarta,
É a fejje már csak neki
Holt testét láthatta.

Eltemették, homorú artán
Háidának homába
Vitték, s ottan már Aszkos
Várt székében rája.
Mint hogy éppen semmi bünt sem
Tett a földön - így hát
A földnek az őrhonában
Örízetlen hagyták.

Orpheus most hárfáját a
Két kerébe vette,
É dalban kérte a Pluto mag,
Hogy rest megengedje:
Fő nejét a Tartarusban
Egyszer megláthassa,
É a földre könnyű szerrel
Onnan felhozhassa.

Plutó szívet a szép dallam
Ugy meg gyengítette,
Hogy keicelmét Orpheusnak
Veigre megengedte;
É tudtára elta neki
Vigyázzon magára,
Mert az ajtot egyre őrai
Szörnyű vad kuttyaja.

Orpheus oly bizonyosra veté
 Hogy neje veigre szabad lesz,
 Léppen ezért
 Utunk elindula, tudva mi jót tesz
 Vele, s a Tartarókat keresé.

És a midőn kapujára talált,
 Herberos álla előtte; -
 S szárnyainál
 Amnyi repült piczi linyka fölötté,
 Mint a ki lelke korán a halált,

Orpheus át akará a határt
 Lépmi, de Herberos erre fogát
 Ra' visoritta',
 S visszariaszta,
 Majd enaholárba kitört,
 Mert idegen ide jött,

Mormoga három ajakból,
 S hallgat a rögtön' daltól:
 Melleget a dalnok idere elő,
 Sim a Charon hamar érte kijő.
 Oh de elámul,
 S mennyire bámul,
 Isteni dal ez az emberi kézben,
 S mily nagy erője lehet neki vízben,
 Hisz a dalától
 S hárfá ravától
 Dalnokuk lába előtt
 Alszanak édesen ör. -
 Ő a kapun befelé haladott,
 Hyenge világ mutatott ki' utat,
 S veigre szobába beért,
 Hol az Aciakos itelt,
 Mint ki bír' vala ott
 S bírtan itélni szokott;

Látva, hogy egy idegen menőbe,

Arcza kigyúlt,

És neki szólt;

- Jut keresed, mi hozott ide be?

Itt a halálnak az ő homa van, ki betér

Az a halált nyeri, s teged is ez, csak ez ér!

Orpheus ekkoron

Tengette hárfaját,

S Aeakos hallgatói

Örömmel szép dalát.

Mérgez levei előbb,

De im a dal szívét

Meglágyította, s szólt

A lantoshoz ekejv:

- Sengerd tovább a hirt,

Oh jób erik nekem;

Judd meg, szívemre hat,

En a dalt kedvelem.

Minden kietlen itt,

Hisz ez salviaig;

Pideg fala nekem

Vigaszt sokasem ad.

Miert jövet ide?

Bátran megmondhatod;

Szívesen megteszem

Dalnok, kívánstod,

Orpheus elhagyá

A dalt s ekejv felett;

- Aeakos, bánatom

lyjötörte szívemet.

Nőmet szerettem én,
De őtet a halál
Korán ragadta el,
S itt nyugtot nem talál.

Ért én onnan tudom,
Mert róla álmodom;
Hozzá jöttem, s e helyt
Hiszem megláthatom.

Add vissza őt nekem,
Tedd meg kérésemet;
Hatalmadban ez áll,
Megtenni ezt lehet.

Acakos ekkoron
Szólt engedékenyen:
- Lontos kérésedet
Mint mondám, megteszem,

Téjra szabadba ki,
Főnöd követni fog;
De vissza ne tekints,
Mert úgy nem láthatod.

Szellem képpen van itt,
S így látnod nem szabad;
Testet - szabadba - nyer,
Ottan karolhatod.

Előtted vir az út
Örömmel elindulok;
Zsuzs legyen veled
A földön, hol szeretek.

Orpheus ezután
Ment a nyílós felé,
Már is az örömet
Szívében érezé.

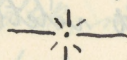
Mily susogás hallozik,
 Szellem idéri elő,
 Orpheus éppen most
 Majd a szabadba kijő,
 Visszatekintett és
 Látta nejét, a kinek
 Szelleme felhőként
 Fel a magasba riét.

Oh szomorú, mért nem
 Tartja meg azt mit ígér,
 Elhanyagoltan vokal
 Ez lehet eítke a bír.
 Feljőve és úgy riét
 Hogy az egekbe hatott,
 Ott is a Kék szép ég
 Bőrvetést mutatott.

Most feleségéről
 Zengte a gyász-dalokat,

Medusa.
 Oly szomorú játszott:
 Hogy ama állatokat
 Melléke előtt állott.

Mind a zokogásra bírta,
 Meg a fenyő ágát
 Földre le hajtogatta,

Jeron kertének is
 Szívesen engedett,
 Midőn a szép kocsit
 Kolchiába mentenék.

In midőn Troja felát
 Kezdték építeni:
 Dalával ő tudott
 Ott is segíteni.

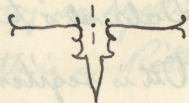
Hangjára a kövek
 Helyükre mentenék,
 Jazon eroda fölött
 Mindnyájan néstének.

Kisobb istván szegény
 Elmagyva hangszereit
 Ismét nagy utra ment,-
 De bir' szettejeteik.

Bacchantinák elé
 Kevitt véletlenül,
 A kik meggyilkolák
 Legott hegyetlenül.

Emléke él neki,
 Kém hal az meg roha!
 S így, csak is aluszik
 Gyöngyön dalnoka,

Medusa.

Kapnyugaton, hegyoldalon
 Terültegy vidék,
 Verseimmel bezelem el
 Regis történetét.

Mit gondoltok, mi terem ott?
 Almán kívül semmi;
 Lakhogy ottan arany almat
 Lehet mindegy lelni.

Hera kapta ajándékba,
 Hacsak adta ~~oda~~ neki,
 A földnek így adományát
 Díj nélkül szedheti.

Hesperidák kanyát bírták
 Öriszre oda,
 A mely a fát s arany almat
 Mindentől megója.

Püetlen volt is elhagyott
Mégis ezen vidék,
És az ifjú szép Medusa
Báratában itt élt.

Voltak neki testvérei,
De ő halandó volt;
Így tehát az élő ember
Lorába tartozott.

Ókezes folyó volt az
A mely határt szabott;
Lassú vize tulró részein
Ott már ember lakott.

Íde vágott s kívánczorott
Medusának szíve,
Folyton járkalás, hogy a csebját
Hamar elérhesse.

Mert az ország egyformánig,
Nincsen regg s esteje,
Nincsen évszak, melyben látva
Milyen a hold képe.

Nem látta még a nap feijét,
Sugarát sem látta,
Mert a szép nap máshol neszett
Szébb, morolygó tájra.

Szillag sem volt, nem ragyogott
Az ég boltzatján;
Folyton várga fény derengett
Olyan felhalovány.

Felhő nem szállt az égen át,
Szellő sem susogott.
És fájt szegény Medusának
Hogy ő mily elhagyott.

Ember nem volt, nem is látott
 Kinek nagy panaszt
 Elmondhatta volna szegény-
 S lelki aggodalmát.

Az arczára bánat szállt,
 Azt beárménykölta,
 I ez oly mély volt, hogy könnyűt
 Mindegy vízre fojtta.

Ember fia ki nem bírja
 Kire ily itok száll,
 Mikhamarabb kívánkozni:
 Jönne érte halál.

Elhagyja már a felleget ver,
 Vagy máskeje a remény,
 Mindenki leolvashatta
 Fűrrott tekintetén.

Lyraeak voltak rokonai,
 Kiknél vigasztalást
 Bármint nagy panasza után
 Egy cseppet sem talált.

Elment néha a barlangba
 Látogatást tenni,
 Szeretett ott, mert a szép nap
 Fejűt szokott bevetni.

Ez után el is mondván
 Nyomozult helyzetét,
 De bár azok bár mit mondott
 Soha fel sem vette.

Viszra tért hát azon földre,
 A mely beirva volt,
 Nagy fájdalom honolára
 Mely barárdakát vont.

Földre szállt Olympián Zeusnek leánya:
 Paqyogó Athene, Olympia éke,
 Meglátva Medusát, elötte megállva,
 Nyájas ajka megnyílt épp ilyen beszédre:
 - György testvéreket jöttenu látogatni,
 Fontos dolgot fogok nektek tudtul adni,
 De hogy itt találalak éppen mostan téged:
 Az arany almákat mutatd, - erre kérék.

Megörült Medusa Athene látáron,
 Híve: hogy örökre meg fog szabadulni;
 És nagy örömeben arra is gondolván,
 Hogy a mai napon más helyre fog jutni.
 Nézett, folyton nézett, szem hazát rajzolt,
 Melyben patak fénylett, s több hegyi csomoly folyt,
 Látta a nap keltét, mint küldi sugarát,
 S bíbor színre festi magas hegyek orrát.

- Jöjj velom Medusa, - megszólalt Athene,
 - Jöjj velom s induljunk, ne nézz a távolba;

Nincsen ottan semmi, vagyha bármi lenne,
 Vakrágót hintéget csak is az szamodra,
 És ezen tünemény, nem más, mint egy álom,
 Ha hitelt adsz neki, sorodat rajnádom. -
 Feloszmélt Medusa Athene szavára,
 Lábaihoz borult s ily szó jött ajkára:

- Zeus szép leánya,
 Téged köszöntelek;
 De egyben engedj azt
 Hogy megkeirehessek:
 Nagy a boldográgod
 Az Olympus hegyén,
 Meglátszik ez szemed
 Minden tekinteten.

Ami rokon kör -
 Hol istenek laknak,
 Ott az öröm szálad
 Titket ringatnak.

Mis ottan az élet,
 Nem oly egyformarág;
 Istenek körében
 Nem lehet puostarág.

Helios faklyája
 Mindent megvidámított,
 Hermes is kihajtja
 Sokszor az ő nyáját.
 Horák tánczot járnak
 Arany hárfák mellett...
 Csak az én szívem bús,
 Mert az folyton szenved.

Nincs itten éjszaka,
 Nem derül a reggel;
 Nem látni a napot
 Amidőn az felkel,
 Nem emberek való
 Ez elhagyott vidék,

Végkép eltompítja
 Szívében a szívet.

Szívem szeretni vágy!
 Engedd meg ezt nekem;
 Hadd legyen boldogabb
 Már megunt életem.
 Én halandó vagyok,
 Verérelj innen el,
 Hol emberek laknak
 Az volna egy menhely.

Promoly tekintettel
 Athens rónézett,
 Szegény Medunának
 Mondott ily beszédet:
 - Kint akarsz szeretni?
 Minek a szeretet?
 Amíg itt kell élned
 Becsüld meg a helyet!

Halhatatlanokkal
 Allok te rokonságban,
 Azért kell itt élned
 É római országban.
 Elő" meg az idő,
 S megráztörök sorrod,
 S te is a Zeusnel
 Hebyed elfoglalod.

Zeus itelete
 Nélkül mit sem tehetsz,
 Bármiképpen innen
 Menekülni szeretsz.
 Többet nem mondhatok,
 Jert tehát most velem,
 Hogy Hera almaidat
 Végére megnézzem.

Rosszul hatott ezen
 Beszed Madurinára;

De végképpen még sem
 Hitt Athen' szarvákat;
 Megpróbálta újból
 Kérését akképen:
 -Halkgans még egyszer meg
 Kérlek téged szépen.

Sok idő telhetik
 Míg itt kell még lennem;
 Eltem mit ér akkor
 Ha így kell szenvednem?
 Élet, halál között
 Engedj választanom,
 Ha már minem másképen
 A halált ohajtom.

Nincs arról fogalmam,
 Athene te nekem,
 A keserű bánat
 Mint tépi szívemet.

Halandó vagyok én,
 Azért vagyok oda,
 Nagy kívánságomnak
 Lehet tehát oka.

Athene hogy hallá
 É fenti szavakat,
 Elborult az arca,
 Elborítá harag.
 Válaszul est monda:
 - Fércsed nem teszem!
 Hiszem: megértettel,
 Hagyjál békét nekem!

És feltéve, hogyha
 Fércsed megtenném,
 Te volnál, ki mondná:
 Itten sines szerencsém,
 Mert bárki meglátna
 Az visszaretteno,
 Boldogtalansággal
 Van arczod jeleave.

Jegy neked sokkal jobb
 Itt élned napjaid.
 Idővel megszokod
 É hely határait.
 Medusának szive
 Itten feldobogott,
 De még is szeliden
 Ekkepen válaszolt:

- Arczámra barátodat
 Vont már a fájdalom,
 Est semmiképen már
 El nem titkolhatom;
 De a reménysegek
 Bűvös nagy ereje.
 Gyógyhatápral leszen
 Mindenkoron erre.

I ha ottan lehetek
 Nova szivem vágyik,
 Helios fényénél
 Arczom szépeket látok.

De még elnyerhetem
 A te szépségedet,
 S öröm váltandja fel
 É kinszó életet.

Athene a szókra
 Ugy fel háborodott,
 Hogy itélet képen
 Ilyen választ mondott:
 - Hogy mered te magad'
 Hozzámm hasonlítani,
 S hialandó létedre
 Szemembe állítani?

En Zeuszel éltek
 Az istenek hegyén,
 É neki parancsát
 Mindegy teljesítem.
 De szólj te még ki velem,
 Hogy így beszélj velem?
 Itéletemet halld,
 Ezt el nem mérhetem.

Szépnek híved magad,
 Tartsd meg szépségedet!
 De a ki majd rád néz
 Vessze egy életet.
 Tekinteted pedig
 Minden embert megöb,
 Így tehát irtózik
 Bárki nézésedtől.

Halálos lesz tehát
 Medvra szépséged,
 De most következik
 A régrő itélet:
 Arany hullámokban
 Alá omló hajad
 Kigyókká változalek,
 S fonyja körül nyakad!
 Még több itéletet
 Mondott volna talán,
 De éppen ekkoron
 Reszja pillantrán:

Litta Medunának
 Arcát elváltatva,
 Maga is megborzadt,
 Selment rajzótkozva.

Athen' itélata
 Végleg teljesedett,
 De azért Medusa
 Még is reménykedett:
 Mert szíve megmaradt
 Megérintetlenül,
 Athenének ennyit
 Mondott feleletül:

- Zeus szép leánya,
 Van még reményem:
 Mert a halál fia
 Fényörül majd nekem.
 Halandónak hagytál,
 Várom halálotat,
 Én majd nitba viszi
 Gyötör magy kínomat.

Persens hőstettei. Danae.

Akrinon az Argori király
 Egykor sétált honja határainál,
 S éppen jövőjéről gondolkodott
 Mert minden éjjel rosszat álmodott.

Pörö gyűjté ezért tanácsot
 Hogy mondjanak neki már valamit,
 Mert ő mindegy halálról álmodik,
 Nem jöt eies s így nyugtalankodik.

Azok pedig azt tanácslik neki:
 Phoebos Apollonhoz kell küldeni,
 Ő most a jó, ő mondhat jóslatot,
 Sebben Akrinon meggyugodott.

Követeiket küldött hat Delphibe,
 Apollonnak rendez székelyire,
 Kérve a jóst, küldné el jósolatát,
 Ne vonja meg, tegye meg mint barát.

Egy szép napon a jósolat érkezék,
 Remegve nyujta eite két kezét:
 Nem tudva azt, öröm- vagy bánatot
 Hetta közül milyen hírt kaphatott.

A kértet vett jósolatban írva állt:
 Tudom király, sejtéd te a halált.
 Minden éjjel kínosat álmodol,
 Szablakodnál rikoltos a bagoly.

Segíteni rajtad már nem lehet,
 Elted a világtól bucsút vehet,
 Danae gyermeke, magolni fog
 Akkor, midőn már dis-babot vivott.

Rosszul hatott kedélyre a hír,
 Mit elviselni egy ember se bír.
 Természetes: harag körül fogás,
 S Danaét mely börtönbe zárata.

Szép volt a lány, szebb már nem lehetett,
 S már is arozán könnyű permeterzett.
 Permeterzett, mert gyász az élete,
 Szegény sorában így csak szenvedett.

Kapok multak vigaszt nem hallhatott,
 Nem volt ember kinek panaszkodott.
 S nem is mutatkozott reménysugár,
 Mit bárki is olyan epedve vár...

A hajnal végre küldte nyugarát,
 S fénynyel tölte be a börtön falát.
 Danae álmából felébredett,
 S a nyugarral szoba ereszkedett.

- Sötét kívánsz, azút jövőt...
 Atyám mondta: lényem, ő'él.
 Itte meghallád e szavakat,
 Sugárúd megtaláltanak.

Oh, szomorú e szenvedés,
 Ezen hely nem oly szép, mesés,
 Midőn én még szabad valék.
 Zöld kertemben sétálhaték.

Szerettem ottan virágokat,
 Kötöttem abból csokrokat.
 Öröm volt minden pillanat,
 De az öröm is elszalad...

Itt vagyok most... fogoly vagyok,
 Fájdalmaim igen nagyok.
 Atyám terve, mit is tegyek?!
 Péám mondta az ítéletet.

Ha már így van elrendezés,
 Rövid legyen csak életem.
 Erc ismét elzenderült,
 S reája nagy álmom merült.

A napmégér reája szállt,
 És az ajkán csókra talált;
 Csókjával megbűvölte őt
 Az eddig bűben szenvedőt.

Danae szepet álmadott,
 Hogy a naptól kincset kapott;
 Neve e kincsonak: Jeroeus,
 Ajándékul küldte Zeus.

A mit újból felebredett
 Szívében nagy öröme lett;
 Mert az álmom beteljesült,
 His gyermeke élében állt.

Perseus hajnal fia volt,
 Mindenfelé ez mondatott.
 Szolgák üdvözleik az anyát,
 S kívántak boldogabb tanyát.

Repült a hír mindenfelé,
 A nagy örömet hirdete!
 Csak Akrisios nem örült,
 Mergében ő folyton pörcült.

Így szólalt fel: - Megmutatom,
 Hogy győzni fog akaratom.
 Danaénak meg e napon
 Évezni kell hullámokon!

Lélekvesztőbe ültetem,
 Így élve őt eltemetem.
 Véget vett nála a halál,
 Melyet hullám alatt talál.

Zeus hatalmát megtöröm,
 Erre akar megérkőzöm!
 S így az Apollon jóslata
 Nem fog teljenülmi soha.

Errel parancsát kiadta,
 Magát reményvel bízata.
 (De később bekövetkezék:
 Halál sújta az életet.)

Danaét nagy öröme ringata,
 S a Rák fiút sokszor csókogata.
 Ermeelt mindég, szebbeknél szebbeket,
 S azokhoz szőtt rózsás reményeket.

Oh de soká nem tartotta e remény,
 Mert szolgák jöttek egy nap reggelén;
 Felröliták: - Danae jöjj velünk,
 Veled csak a tenger partig megyünk.

Sajkába ül, s elhagyod a helyet,
 És az itélet most fejed felett;
 De mi kívánjuk, hogy jobb helyre éj,
 És ott jövőben az örömnél élj!

Meglepett volt Danae anyjira,
 Hogy még ró' sem jött neki ajkira.
 Nemán hagyai el nedves börtönét,
 Hol a rötétség megtartá' ködét.

Füve éppen napkelet levet,
 Meglátott az minden hegy tetején,
 Fénykévében felhők között a nap
 Földre küldött hajnali sugarat.

Éltek végre a bünn helyet -
 Danae erónakban foglalt helyet.
 A erónakban víz és kenyér vala,
 Melylyel szegény utvak elindula.

Szgyermekét ringata Parja között,
 Kút szeretett, s könyvvel öntözött.
 A kis fiú folyton csak álmodott,
 Míg a erónak slöve haladott.

De később egy vész keletkezett,
 A hullám is folyton emelkedett,
 Dobálta le-föb a kis erónakot,
 Hogy Danae csak úgy kaporzkodott.

Ast hitte, hogy: el vagyon veszte mári,
 Halált ő, szgyermeké egyszerre vár...
 De hogy kikerülje imádkozott,
 Segélyeit Zeusköz folyamodott:

- Hallgadd Zeus hívésemet,
 Kérd most itt szenvedésemet,
 Atyám borúja hoz idő -
 É nagy tenger közepibe.

Halál lebeg fejünk felett,
 Kincs, ki nyugton segély kezét.
 Ha már adtad gyermekemet,
 Hagyd meg tehát az életemet.

Bár lennék én szegény leány,
 Tudom, boldográg úlna rám.
 Különben száműzött vagyok -
 É fájdalomim igen nagyok!

Szívvel imát küldök neked,
 Add meg egyszer kérésemet,
 Jöjjön szabadító napunk,
 Melyben öröm-hálát adunk.

Danae álomba merült...
 A kis csónak tovább repült.
 Poseidon rákarta ezt,
 Mert nélkü volt parancsa ez.

-Hűvö' tengerej ne háborogj!
 Prét élet veszélyben forog.
 É csónakkal pedig szelek
 Egy szigethez elérjétek!

A csónakkal menő szelek
 Elérnek egy szigetet.
 Seriphos e sziget neve -
 Itt folyt Danae élete.

—+—
 Seriphos egy mohos sziget,
 Olyan mint egy kies liget,
 Polydektes benn a király,
 Harosra ő bátkivel kiáll.

Jó Diktys testvére neki,
 Ki a halakat szereti,
 Eppen most is halászgabott,
 Magányosan mulatgatott.

É közből azt észreveszi:
 Hogy csónak jő a part felé.
 Mit tegyen hát? Lengett,
 Mondott ilyen üdvözlést:

- Ne félj annyira ezen helyen,
 Bántódnod itt sohasem leszen.
 A kiki rosszul bántak veled,
 Most már nem árthatnak neked.

Együtt megyünk, jöjj csak velem,
 A királynak esetelem,
 Hogy milyen rossz hozott ide
 Seriphosnak szigetire.

Örülni fog majd a király,
 Megládd, mindennel megkívánál,
 Kedves vendégre lesz neki,
 A vendégszöveget szereti.

Danzsának ez jól esett,
 Örült hogy ide érkezett.
 Szabadnak érei most magát -
 Mert itt találta új honát.

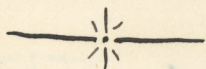
A királyhoz mint érkezék,
 Az nyugtató legott kezét.
 Így szól hozzá: - Királyleány,
 Te rád itten szerencse vár.

Sors üdvözött vagy te szegény,
 De ne hagyjon el a remény!
 Mindent jóvá tesz az idő -
 S akkor boldog a szenvedő.

Hiszam neked hajlékot ad,
 Hanem hazádat megtagadd!
 Új hazád most e kis sziget,
 Egy része lesz majd a tied.

- Zeus nevében köszönöm!
 És arra is megköszönöm:
 Hogy Perseus fog majd neked
 Még mondani köszönetet.

Er volt neki felelete -
 Örömmel telt meg kebele...
 Fiároktrágát kipitkrené,
 És mindenben kedvét lele!

Perseus felnevelkedett,
 Belőle egy levante lett,
 Azra szép volt, bámulatos,
 Reggi naphoz hasonlatos.

Arany fűrtben gazdag heja
 Olyan volt mint napugara.
 Ki látta őt, nézni nézni megálta,
 (Szerelem nők szivére szállt.)

Anya örült és egykoron
 Így szólt: - Fiam, azt gondolom,
 Itt az idő - s e nap neked
 Elmondok egy történetet.

Börtön volt a szülőhelyed,
 Ott láttad a napkeletet;
 Oly szép voltál, hogy tégedet
 Hajnalának neveztenek.

Most is szép vagy, azt tudhatod,
 Legyen erős a karatod
 Mind arra mi széps - és nemes -
 Így lesz neved dícséretes.

Szeresd a jó embereket,
 Ők is szeretnek tégedet.
 Igazságos legyen szived -
 Szemtől tisztá mind két kered.

-
- Érttem anyám tanácsodat,
Szívembe vésem azokat.
Fogadd érte köszönetem,
Mert tanácsod nagy kincs nekem.

Beszédet ezzel végezi,
Anyját értkjával illete;
Ia hova ment, az emberek
Falapokat emeltenek.

✱
Egykor Solydalektes király
Danae-vel találkozott;
Tetszett neki a deli nő,
Férfjének ő ajánlkozott.

Igy szólt hozzá: - Király lány,
Még szerethetek tégedet,
Itt az idő, hogy mai nap
Jamej, mint vőlegényed.

Szeretlek én, te is szeress,
Szerelmesek a boldogok.
Hidd el: hogy keblemben szívem
Mindenig csak te érted dobog!

Mi volna éltém nélkülöd?...
Oh! én azt meg nem mondhatom.
Óvini mennyiszony kavodát
Volna minden akaratom.

Megkérlek ünnepélyesen, -
Ninyitrad mennyiszonyi keszéd;
És ehhez kérem egy szavadat,
Amit kimondani lehet....

- Nem szólhatok semmit király -
A nő ekképpen válaszolt;
És az arván, nagy két szemén
Meglátszott hogy bánata volt.

- Nem lehet az királyleány...
O, vagy miért e hallgatás?
Vagy tán valamit még nekéd
A képrelet - s ez a tanács?

Térhes az éltém nekem,
Émél térhesb már nem lehet;
Szívemben egy végy espedez:
Szülőföldemen halni meg.

Mig itt élek a szigeten,
 Gyermekemnek élek csupán,
 Reményrejem ő benne él -
 I felkeresem talán hazám.

De te király haráidban él,
 Boldogtalan lennél velem;
 Szabadulni kívánok én -
 Nem köthetem le életem.

Artán van itt elég leány,
 A ki majd mind nyíló virág;
 Ezek közül talál az olyant
 A ki "igen" szavat is ad.

- Nem, Danae, ne gondold azt,
 Hogy ez mentragedre legyen;
 Azt, ki, parancsom' megveti
 Akár börtönbe vethetem!

Felkerülni nem fogod ezt,
 Előre is megmondhatom;
 Tudod, bármiben is szigor
 Parancsom is akaratom.

Percusonak távozni kell,
 So' hozzá majd el én nekem
 A Medusa gorgó fejét -
 Melyen örömmöt lelem.

Nos, hát még sem határozád
 El magadat, sem mire sem?...
 Danae egy szót sem felelt -
 I Polydektes tovább megyen.

✱

Szert volt Danae szive,
 Szemből könny pergett alá;
 Torrevecé ezt Perceus,
 Ily szavakkal vigasztalá:

- Ki bántott meg, szólj csak anyám,
 Ezt semmikép nem engedem!
 A ki bántott - bár ki legyen -
 Ma még harcolni fog velem!

- Igen fiám, harcolni fogsz,
 Fürdelom lesz az életed;
 Eppen ezét legy jó vitéz!
 Ezt szívből kívánom neked.

De azokat, a kik nekem
Nagy bánatot okoztak,
Neked bánatani nem szabad-
főn idő, melyben tartanak.

Perseus erre távozott,
Édes anyját bírte meg;
A ki most is, úgy mint előbb
Sívva eresztett könnyeket.

Múltak hetek is hónapok,
Danae mit sem tudhatott;
Mert a király vadászaton
Már helyeken mulatgatott.

A bánat közt így ő regény
Mindennap egy sétat tesz,
Tengerparton sziklára ült -
Ez volt neki rendező helye.

Most is arról gondolkozott:
Hogy jobb lenne otthon neki,
Minden ember szülőhelyét
Fünneknél jobb szeretheti.

A mint ekkép mérlegelé
Agyában gondolatait,
Hirtelenül csak felriad -
Mert hallá hősök dalait.

A király tőt visszafelé,
I a dalia őt követé...
A mint megfáttá Danae
Sívót öröme lenyete.

Legottan hozzá vágta tőt,
Igy szólt hozzá: - Király leány,
Ne vedd meg a kéresemet,
Jobb karom jobb karodra vár.

"Igen" szavakat kérem én, -
Kéresemet meg ne tagadd;
És kit teszek, hogy a szívem
Hosszad mindenkor hű maradj.

- Egyszer a mit mondtam király,
Most is erőtlen azt mondhatom,
Hogy kéresemet s igen szavam'
Örökre én megtagadom!

Igy hangzott el sily röviden
Danaénaék felelete,
I folyton csak a tenger vizen
Tevedezett mind két szeme.

Solydeket pedig boszi
Oly annyira körülfogá,
Hogy mérgeben szolgálma
Segotton ezt parancsola:

- Ragadjátok meg Danaét,
Börtön legyen neki helye;
Értesse hogy milyen súlyos
A királynak ítélete.

Medurának pedig fejet
Perseusnak lenyitni kell;
Mondjátok meg, hogy meg e nap
Utazásra készüljön el!

Danaét börtönbe tevék,
I Perseusnak kiűl hozák:
Azon földre induljon el,
Hol megölni kell Medurát.

Mind a kettőt igen nagyon
Lesújtá a király szava;
Azt gondolták, legyen neki
Mindenkben meg akarata.

Perseus felöltözködött,
Fején virágja ragyogott,
Bal kezében páncél vála
Mig jobbáiban lánderája volt.

Bücsüt venne így ment el ő
Arokhoz, kiket szeretett;
I hogy vissza jö, meg e felől
Is bistoran reménykedett.

Édes anyjához is betért,
Ki már ekkor börtönbe volt,
I az Olympus istenéhez
Szakadatlan imádkozott.

A miut belejött Perseus,
Kötőt karokkal fogada;
I a leventét, ifjú vesért,
Epp homlokán megcsókola!

Könyes szemmel nézett reá,
 É volt neki első szava:
 -Zeus hozott... Zeus vezet...
 Ő neki ez akarata.

Jól tudom azt jó gyermekem,
 Hogy előtted lebeg anyád;
 Gyornan intélkedjél tehát -
 Felhagyom a börtön kanyát.

De míg e szép nap eljövend
 Harcolni kell addig neked;
 Ne hagyj el bátorragodat,
 Mindenkor ez legyen veled!

Utad más vidékre vezet,
 Hol majd a véres haror leszem;
 A gorgon birodalma ez
 A hol szany alma terem.

Oh, de minden kiétlen ott!
 I ott kell Medusának fejét
 Töréséből elválasztani -
 Hogy bekunyja mind két szemét.

Szép volt egykor, de mai nap
 Réis ismeri nem lehet;
 Pütrágára - Athene volt -
 Ki rámondott ítéletet.

Halálos most tekintete,
 Ki vénei, köve tömörül;
 És a fején mérges kígyók
 Tekerődnek köröskörül.

Senkit nem szívelnek ezek,
 Azért bárki halál fia
 Ha közejük mennie kell -
 Börtön ott fog meghalni.

Medusa erőből nem tehet,
 Hisz bánatos az ő szíve;
 Az élete mit ér neki
 Ha a földön nincs semmi?...

Jobb úgy szegénynek a halál! -
 I Polydektes parancs szavát
 Hogyha teljenben lehet,
 Te töled várja a halált!

Magy is áldás leszen nea'
Halállal foghatni kezet,
Tudom, örömmel hagyja itt
É szenvedéses életet.

Itt az idő, indulj tehát,
Veszéljen leus keze;
Bátornagot öntvén beléd,
É a jónak legyen eszköze!

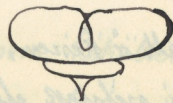
Fröszönet jó tanácsadót!
Fogadd szívedből ezt anyám;
Megléhet, hogy rövid idő
Múltán visszatérek talán...

De ha több idő eltelik,
Báinnak ne hajtrod azét fejed;
Lyondold csak azt: hogy haroz miatt
Mert megjönni épp nem lehet.

Érembe szállok akárkire,
É úgy használom fegyverimét;
Hogy lánderámmal általdófoim
Villámsujtás kéjs a szívet.

Visszatérek ezek után,
É felszabadítlak jó anyám;
Toda meggyint, honnan jövénk,
Nekem Argos lesz a hazám!

Érel anyját megerőköla,
Bátor szívvel eltávozott;
Később visszatét mint vitéz,
É magával nagy nevet hozott.

Perseus.

Alom után kiugrta szemét a reggel,
É így nézni a napot, a midőn az felkel;
É a mint Helle tengernék hullámit meglátta:
Magát a tenger vízben ragyogni találta.

De a sugár kezdetben messzebb-messzebb futott,
Kéklő hegyek ormain végre magmugodott.
Bátor szívve fertette a hegyek tetejét,
Mert a reggel bír ebben találja kellenét.

Repültél a madárkák a tavasz bájában,
 I mindtegyis imát mondott a maga dalában.
 Felhangzott hát a slától, erdő, berek, mező;
 Sírú csend volt csak ottan, a hol volt temető.

Oh, ki hallgató' tehát a kedves dalokat,
 Mitől a bánat elhal, s szívben öröm fakad?
 Egy szép, szőke férfir, Perseus a neve,
 Vitéznek is beillik gyönyörű termete.

Nagy utra áll ő kézen, kezében egy dárda,
 Csak a keleti szélnek elkerített vája.
 Arután megre elmegy nagy harcosokat vienni,
 A mit lehetne embernek elhinni.

Ezen sziget nevelte, itt volt játszó helye,
 És most el kell bucsuzni, szemé könnyel tele.
 De ha a parancs úgy szól, mit tehet ő szegény?
 Egy boldogítja, és ez a vár, orlós remény.

Itt van már a nagy óra: a tenger hullámaiban,
 Kedveső szél érkezett és ez vele játszik.
 Felverődnek a habok s ömlet vízre esnek,
 Szent felé hőmbölyögve nyúghelyet keresnek.

Perseusnak is haját meglengeté a szél,
 Visszafordult ő ezzel, és im utjára kél.
 Szent felé neve utját, a hol hajója állt,
 Még egyszer visszanéretts és arután berállt.

A fehér vitorlákat szélhez igazítá,
 S így a hajót az utra legott elindítá.
 Repült is im a hajó, haritá a viart,
 Mely jobb és bal oldalon csingált egy V ivet.

Menne, de igen messze, kékülték a hegyek,
 Gondolta is Perseus: hej, csak ottan legyenek,
 Úgy meglátom legalább a tájt, hol születtem,
 I hovan minden ok nélkül vejkép elszettem.

A mint így gondolkozott, Argoshoz érkezék,
 A nap pedig nyugaton lezáta fény szemét.
 Ekkor arután kitépett hazája földjére,
 S a mint megállt könny töltte mind a két szemére.

Anyja sorsát siratta, ki ezébe jutott,
 Segíteni most rajta - rajnos - de nem tudott.
 Kitérítte könnyeit, bizott karjaiban,
 Reménylé, hogy lekürdi azt, ki ellene van.

Igy szólalt fel hangorau: - Ezen föld a hazám,
 Imég is más vidék volt az, mely nevelt talaján.
 Itt nyitám fel szemenet mélyen a föld alatt
 Tötét börtönben melyet körülzárnak falak.

Akrivós e helyen még mindig a király,
 Es e város meghajos bőszült parancsnál.
 Oh, de el fog még jönni: egy szoronyes reggel,
 Melyben a néjs - mondhatom - örömvé ebred fel.

Feltesszem a koronát mint örököszenet,
 Hisz kündeit koromból az mai engem illetett;
 S jó anyámnak, ki engem, keblein hordozgatott,
 Mint hogy ide vagy szegény, legjobb helyet adott.

Gorgons földje felé most folytatom utamat,
 Azt hiszem: hogy Medusa halál fia marad,
 S hogyha majd dieröültem egykor visszatérlek,
 Akkor aztán bárkivel bátran szembe nézek.

Ezel utját folytatom vígan, mint orak lehet,
 De szemére még is nagy álmom neheredett.
 Lehajta tehát fejét a szalad ég alatt
 A föld fűpánsitána, s látott szép álmokat.

II.

Látta: Zeusnek lakát az Olympus hegyein,
 Bitorban égett minden, - ez volt szép túrmening,
 Kisebb aztán Athene szállt a hegyről alá,
 Mert Perseus munkáját kömpitni akará.

Bájjban ragyogott arca, istenség bájiban,
 Ityent látni nem lehet leányok arcziban.
 Perseus mely álmában látta e szépséget,
 S hallott az istennőtől egy ilyen beszédet:

- Zeus atyjám lakából leszálltam a földre,
 Azt, hogyha felebredsz, ebredjél örömré.
 Tudom: erős kirord van, de gyenge fegyvered,
 Fegyvereddel éltedet harcban nem vetheted.

Medusát fegyvereddel megölni nem lehet,
 Kézével ő megöb emberi életet.
 S így ki közelébe jut halálnak a fia,
 Kérelhetlenül kövé át kell változnia.

Kirord fel a gorgokat, oh de vigyázo' légy,
 Oratoran manj oda, s mindent gondolva tégy:
 Mert míg ők ében vannak nem félnek semmitől,
 Kügyők figyelmestetik közelgő veszélyről.

Vedd tolem ezen tükröt, ezét adom neked:
Mert ezet életedre könnyen megmóntatheted.
Medusának erre mórát ebben fogod látni,
Mely pillanatban fejet le is kell majd vágni.

Tenets reája lepelt is vidd el magaddal, -
Süss, mert nőtestvein jönnek nagy karaggal,
És ha uton érneinek - elérve a halat,
Mig országukból kiér az addig manj, meg ne állj!

Ezre az Olymposra Athens visszaszállt,
Mánap pedig Perseus felkelt tükröt talált.
Eszébe jutott neki, mit álmában látott,
Igy előre érezett már nagy bátorságot.

Örömben felszólt: - Olympia segit
Hogy miképpen vegyem el Medusa életét.
Bátran mehetek tehát, folytatom utamat,
S azt is érzem hogy kándorn legzebb nékint arat.

III.

Perseus vigan haladt: hegyen, völgyön, mezőn,
Feltette ki madárkák daloltak éltetőn.
Sőt esett est hallani magánja útjában,
Ereknek is vigan volt mindegyik dalában.

Mindenkinek oly kedves a madárnak dala,
Hogy a hallgatót bizony öröme ragadja,
Perseus is így öült, jött érte szívében,
Igyors léptekkel folytatá útját jökedvében.

Végre itt volt az este a nap is lezállott,
Csak még egy két nóra felhők közt látszott.
Perseusnak szemére álom nehezedett,
Mit tegyen tehát szegény? - ott le telepedett.

Őre dőlt le azután kipihenni magát,
De az álom csakhamar rátere fátyolát.
Azt álmodta mintha csak felhők közt lenne,
És a szelek szárnyán égi utra kelne.

Alomképek vonultak szemé előtt el,
S inn egyzer a távolban egy szép alak tünt fel,
Fején niszak ragyogott, kesében pálya volt,
Földi ember akkoron ilyent nem láthatott.

Sabón arany sáruval mint madár ugy repült,
Tündöklő arczán pedig szépség, önézet ült.
Pillanat műve volt az, hogy a földre szállt,
S éppen Perseus előtt ily beszédre megállt:

- Zeus követő vagyok, Hermes az én nevem,
 Kiadót hoztam te neked mely a tárnad legyen!
 Ezen kard birtoran rég halálos sebeket,
 Fikerülmi azokat senkinek sem lehet.

Így tehát ezen karddal folytard az utadat,
 Szerelodat majd eléred, csak legyen akarat.
 Igaz: nehezi munka lesz melylyel kell küzdened,
 De dico babérodát ez uton nyerheted.

Nap nyugat felé vagyon Tartessos vidéke,
 Onnan már látni fogod, hol a világ vége;
 Mert híz oda látszanak hegyek és erők,
 Ég oszlopát Atlasnak ottan kell tartani.

Tartessosnak partjait setét tenger mossa,
 Majd megtudod később, hogy ezt mi okozza;
 És ezen a tengeren át kell neked szállni,
 É a tulró rézion ismét partot fogsz találni.

Lygoknak növényei: graeak laknak ottan,
 A mint meglátni fogod, sziklák barlangjostban.
 Hármán bírnak egy foggal, valamiret egy szemmel,
 Kéi-öt-kéire adják ezt, s néznek szenteséjjel.

Azok néztes, s erre loqg mündegyik ör haja,
 Mind háromnak különben törtult az alakja.
 Beszedjék rikácsolás, mely a fiút sérti,
 Ritka az olyan ember, aki azt meg érti.

Né félj semmit, mert ezek mondják meg az utat,
 Melyen nagy féudszárogod rikeréhez juthat.
 En pedig most szerezésed te neked kívánok,
 É legi utamon ismét Olymposra szállok.

Ez el Hermes elrálott, Perceus feléredt,
 Mündjait észbe jutott, hogy álmsodott répet;
 És a mint Hermes kardját mellette találta,
 Almának valóságát egész tisztán látta.

Felrólalt örömében. - Folytatom utamat,
 És Zeus erejével használom kardomat.
 Bármire szükségem lesz, tudom, azt megkapom,
 Zeus kegyelmével fog győzni a Karatom.

Így érte el Tartessos vidéknek partjait,
 É látta ott a tengernek sötét hullámait.
 Atkélre a tengeren Abloszt megpillantá,
 A mint az ég oszlopát két villain tartá.

Alatta dombok voltak kisebb nagyobb számban,
De az egyik barlangot rejtett el magában,
Perseus bele' nézett, s ősz hajpürtöt látott,
A graecák laktak ottan, - ő meg kardot rántott.

Aludt a három testvér, Perseus meg betéit
Bátor oroslán sűrűvel, az az semmit sem félt.
A minti ben volt felkapta a graecáknek szemét,
Ébredésüket várta - s mindnek feleletét.

Végre a távoli nap halvány gyér világa
Behatolt a graecáknek szűk kis barlangjába;
Mindnyáján felébredtek, szemüket keresték,
S hogy idegen van náluk, azt is észre vették.

Pitkés-csöcső hangjában ily formán beszéltek.
- Halandó van közöttünk... vagy talán mást véltek?...
- Nem! - Valóságban hágy addig, míg a Nivánvárgát
Nem teljesítjük melé, hogy folytassa utját.

Er régen jóvoltalott, s ma belövetkezék,
Vigyázatunk mellett sem vehetjük elejét;
De ha már benne vagyunk, mondjátok, mit tegyünk,
Hogy szemünkben legalább gésdái lehessünk...?

- Semmit, Thorkys is Keto hajadon lányai,
Férdésenre fogtok csak jó választ mondani;-
Közbevágtott Perseus s szótán folytata':
Ha igazat nem mőltok, úgy Random nyit alá!'

Tudom, a gorgónak ti rokoni vagytok,
Azt is tudom, hogy nekik mindegy békét hagytok;
Testvéries szeretet fog köztetek kezét...
Mondjátok meg az utat, mely hozzájuk vezet.

A graecák éretek azt, hogy itt nincs más hátra,
Mint a szent igazságokat térni az utjára;
Feleletük így hangzott: - Férek vagyunk neked
A gorgónak elmondni mind azt, a mit lehet.

Előttünk egy síkig van, menj rajta keresztül,
Hagyd hátra az erdőket mely rajta elterül.
Később egy hegyet érsz, melyről megláthatod
A vöteit Okeanos hémölygő folyamot.

Ha elérted a folyót, hívjad a nymphákat,
Erek fognak te neked mondani tanácsot.
Mi többet nem mondhatunk, ne bánts tehát minket,
Hanem kérünk, add vissza, egyetben szemünket,

IV.

E kéresemk Perseus a mint eleget tett
 Elhagyja a barlangot s aztán széttekintett;
 Előtte volt a mélyrág, s' utjait folytatta,
 El volt néha készülvé, vízsra mi sem tartá.

Hegyen, völgyön, erdőkön, kellett által menni,
 Örömet ezen földön nem lehetett lelmi;
 Födös, sárgás szürkület volt a nappali fény,
 Azt hitte: hogy haldoklók földi honába men.

Mint ha csak a halálukat látta volna Peret,
 Minden kiétel volt ott, s elhagyott a vidék.
 Perseus volt az elv, ki oda tévedett,
 Gyacok mondáná utain egy folyót keresett.

Az Okeanos folyót végre megtalálta,
 Fiaított a nympháknak, s érköstüket várta.
 Előjöttek a nymphák, fél istennők ezek.
 Levente Perseusnak fogták legott Peret.

És a nymphák serege gyönyörű dalt mondott,
 Mire a szép Perseus egyre csak morlyogott;
 Jézott neki a szép dal, a nymphák meg jobban,
 Körel volt már hogy szive, szerelemre dobban...

Bevégre nép dalukat, s aztán így beszélt:
 - Neus Rildött mi hozzánk, üdvözlünk mi téged!
 Régen tudjuk: hogy neked ide kell érkeined,
 S végre hajtani ama véres ítéletet.

Furdod jó van is erős, de az még nem elég,
 Nem veheted arzál el Medusa sletét;
 Testvérei vannak ott, a kik mindent látnak,
 Újbeje nézhetnél a birtos halálunk.

Jehát hogy láthatatlan legy ifju levonté,
 Hades sinakját tessük mi mostan fejédre;
 Bátoron mehetez hozzájuk, nem fognak ők látni,
 Csak a szegény Medurát fogják majd rajnálni.

S midőn Medusa fejét kardoddal levágtad,
 Eracsókba helyezd el, hogy azt meg ne láthard:
 Mert meg a holt fejét is ha elő meglátja,
 Kövi fog átváltozni, az lesz a halála.

Nagy munkád ha bevéred menekülj azonnal,
 Még pedig légi úton ezen két sarukal;
 Ebben gyorsan eltünhetez, pár pillonát alatt,
 So gorgok nem láthatják repülő utadat.

Most pedig átvállitunk a gorgok földjére, -
 Szerencsén téj vissza, unyát örömeire.
 Erd el mindég ezéledet, feijer legyen nevad,
 Iha uralkodo ^{ha} közz majd környezzen szeretet.

Exel Perseus átkelt a nymphák karjain,
 Közönetet mondott ott, - s ment tovább utain.
 Nem volt kellemes utja, kietlen volt a táj,
 Egy gondolat bánta' csak: mi az - mi rója van?..

V.

Egy magános barlangban, éjnek idejében,
 Medusa s testvérei beszéltek setétben.
 Erze' Medusa vesztét, tudta hogy a halál
 Közel van már hosszaja - tehát reája van.

Egy beszélt a gorgokhoz: kedva testvéreim,
 Nem tudjátok mily nagyok bü-szervedéseim?
 Bántat út az arcomon, átoknak bántata,
 Keus leányának volt ez egy akarat.

Tekintetem halandót köve' átváltottat,
 Nincs oly leny ki' azoknak feltámadást hozhat,
 Csak az idők ére' Resz mozarolhatja porra,
 Ez is egy nagy fájdalomam ... sti nem szöltök hozzá'?

Közel van a halálom, ezt régen érezem,
 Fínortól szabadulni jobb is lesz majd nekem;
 Mgy is bele fáradtam hosszú évek során
 Promorinagomba, mit szívembe hordozám.

Oh, ha ti azt tudnátok, mily nagy a bánatom,
 Segész életemben csak rosszmat siratom:
 Mgy akkor mondanátok büszdító szavakat,
 De így sebzett szívemből folyton pansz fakad.

Szempilláimra mostan álom nehezedik,
 Sa halál fejem fölé - érzem - közeledik.
 Jót mivel az én velem, ki' életemre tör,
 Mert megment bánatimtól, mely regóta gyötör.

Testvéreim e beszéd éppen mit sem hatott,
 Mind a kettő egyformán némán csak hallgatott.
 Elaludtak régtöre kigyóikkal együtt,
 Barlang helyiségükben a legmélyebb send ült.

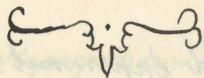
VI.

Perseus régre betért a gorgok lakába,
 Es mind a három testvért aludva találta.
 Lában voltak a saruk s melyeket kapott,
 Fejen Glades sinakja, s így láthatatlan volt.

Perében Rézen tartá' Hermes és Kardját,
 Nem mosdult meg semmitsem, bátran, nyugodtan állt;
 Athenéus tükrébe ekkoron benézett,
 Látna Medusa arcát, s artan horrorá lejegett.

Igy riólt fel csendesén: - Sajnállak én tejed,
 De nem tehetek róla, el kell vennem élted.
 Aldis leszen te reád ha a halált nyered...
 Észel Kardjával nyitott, s levágta a fejed.

Leplet vetett reája, s egy vasróba tevén
 Melyet nymphektől Kapott, s abban el is vité.
 Visszatéréseben nagy harczai valának,
 Melyeket olvaróim megívva találának.

Andromeda.

I.

Azának a gorgok setét barlangjokban,
 Nem tudják meg mostan hogy ott egy halott van;
 Hoagya őt azt tudniak bossut forralmának,
 Vízre hozták fejet szegény Medusának.

Medusa már boldog, ő azt rege várta,
 Mikor jön el neki halálos drága?...
 Sim a kívánságát végre is elérte,
 Halál erre leint soha meg nem kérte.

Itt van már a reggel, a gorgok ébrednek,
 Fejükön a Rigyók mérgezen rinceznek;
 Először Medusa volt teste elterül,
 Vében feleget szegény, s horrorá fejéblennül.

-Ét halandó tette, halál a fejére!
 Öngyön csak utánna, hogy bossunk elérje,
 Igy kiáltának fel, s mint ójás modanak
 Fűk és barlangjokból lezött kiáltással.

Kerentek Sersewt, a tájt összejártak,
 Szörnyű haragjukra még meg sem találtak;
 Ragyon természet, hisz Hades sivatja -
 S a nympheknak arany sárnya van rajta.

Sereus hát elünt, őt meg visszatértess,
 Hágsok valának hogy ily nagyot értes,
 A mely meggyalázás személynkre szegyen,
 Jöb ér kell még akkor hogy felejtes legyen.

II.

Sereus csak repült, azt sem tudta merre,
 A halovány fényben mit sem látott szeme.
 De meg is birtos volt hogy már megmenekült,
 Miert is az aróán nemes önézet állt.

Boldognak szere útjában most magát,
 Többször letörlte megizzadt homlokát,
 Azt kívánta mindég: hogy anyját meglássa,
 Kimer börtönében nagy szomorúsága.

Észel a mint repült egyzovre magallott,
 Egy pillanat alatt a földre leszállott.
 Vajjon mi okosra nála e változást?
 Hallott remekivili több mály sóhajtozást.

A mint széjjelnezett, egy óriást látott,
 Fű, vállain tartá az égi világot.
 Valóban szegénynek szenvedése nagy volt,
 Fájdalmának töle ilyen panasoz hangzott:

-Allj meg vité, allj meg!
 Kérlek teiged szánj meg.
 En az öltözök,
 S szenvedésem nagyok.
 Fellátsoltam egykor
 Olympia ellen,
 S most büntetés képen
 Azért kell itt lennem;
 Prometheus ekkor
 Fűntön velem tartott,
 S ő a Kaukaszhoz
 Miert nek látorsztatott.

Érteket vas-Keszelyi
 Naponkint ott tépi,
 Így hát az életét
 Szennvedés Róst éli.
 De eljő majd nekki
 Megszabadulásra,
 Azt is megmondhatom:
 Közel van horraja...
 Tudom, te ölted meg
 Vitéi, so Medurát,
 Ittra Részletk tehát
 Mutard meg az arcsát.
 Jobb lesz ennekem is
 Halált választanom,
 Mint az ég terheit
 Vállanom hordanom.

Arce Atlas tehát a halált kívánta,
 Szennvedése alatt nem is gondolt másra,
 Akkor volt a teher, lábai' inogással,
 Az az jobban mondva: mintegy roskadozóval.
 Láttá ezt Szereus, Atlasz meg nejtálta,
 Szennvedése holt arcsát elölte kitértára.
 Atlas rája nézett, és még most is velte:
 Hogy a merer arcznak nem tünt el szépsége.

De Medura arcsát bárki is megnepte,
 Az elbűt halállal legott felecselpte.
 Így történt Atlaszról, letegezés elélte,
 Szemei leszárvák, szivvereie megálbt.

Pinoson benne élet, merer minden tagja;
 Alakját sok helyen fü-és moh takarja.
 Atlas életének véget vetett tehát
 Medura holt arca, melyet látva kívánt.

Perseus az után a mint feltelintett,
 Atlas helyett látott egy magas hegycséget;
 Így velt, mint ha az óriásnak ör haja
 Orosz hótörőnek lenne, mely önisát takarja.

Lábt hogy bevágás ábrázola' mostan,
 Mirt ha az óriás nem lett volna ottan.
 Jó Perseus pedig munkáját bevégre,
 Nymphák varázslatával megeit felrepite.

Lyragok országából lesson - lamon rént,
 Szegénye világossáig vetett szemere fényt.
 Újkorba tért tehát, jól is esett neki,
 Szegények kalandját el is felejtetheti.

III.

Perseus is légyi utban
 Hall a földörö' szep éneket;

Dej éneket, mely Kellemes,
 Felvidítja az életet.
 Ének mellett zene is szól,
 Szartán horra szivere hát;
 Azt gondolta, hogy erre jár
 Apollo, a dal alkottó,
 Pése'rik tán muszák ötöt,
 I lehet hogy ör énekelnek,
 És isteni örömeire
 Talán táncot is lejtenek.
 Földre veve akkor utját,
 Megnézni a lantozókat;
 És midőn már közel járt,
 Hallott ilyen dallamokat:

+
 - Késünk szeretetből
 Kossorut együdsenél;
 Pinoson itten helye
 A vészélyködöknek.
 Beszélőnknek lényét
 Pensek szótjárak kéte,
 De nincs is rá szánk,
 Szereus, ki est megtemne.
 Öröme'ket élünk,
 Folyton táncot járunk,
 Itt a földön van csak
 Mindig vigadalmunk.

+
 Perseus a földre szállott,
 És a midőn szíjjel nézett
 Látott, jätös' ledánykészet,
 Mind olyan volt mint az élet.
 Tölel Kossorut hordoztak ör
 Arcaikhoz illett nekik,
 Széphe'rek valának bír
 Daga'ó mérvény kébleik.

+
 - Boldog vidék valóban az,
 De jó volna itt az élet!
 Amint látom, de'ridő'vön,
 Fogadnak-e mint vendéget?
 Megpróbálok... így szólalt fel,
 És sira'ját kéibe vére,
 - A mely után látható volt -
 Egyik embert megkérdere:
 - Légy oly szives, mond meg nekem,
 Hogyan híják ez országot?

Nol arörög, ugy mint ifju
 Elvén a boldogságot,
 Az idegen így felelt rá:
 - Ezen ország, termő ország,
 Hyperboreas a neve;
 I nem jut hat el soha hozzánk
 Az északnak fagyos szele.
 Öröm kertnek is nevezik,
 Mert e vidék öröm tánya;
 Nem ismerünk másaly földet,
 Mind azt tőlünk távol tartja.
 Ha idegen jó házukba,
 Testre gyandut befogadjuk;
 I hogy pontosan ne lehessen
 Akár mit királyfit tartjuk.
 Jöjj be hozzánk jó idegen,
 Es a meddig telvik melled:
 - Akár egész életre -
 Szívesen adunk mi helyet.

Percus jó ére' ezen helyen magát,
 Mert e vidék nemé mindannyi jó barát.
 Velük elmulatott, áldomást is ittak,
 A jó bortól pedig dala ragyogottak.
 Es aztán ar élet! A ki azt meglátja,
 Ezen helynek akár lenni' mi barátja;
 Nem kívánkoszmit ar soha más vidékre,
 Szép leányok elött itten esnek térdre.
 Es így térdön állva esküdne szerelmet
 Azon szőke lányunk, kinekki megtetszett;
 A ki szőke pedig nyugtassa jobb kezét,
 Thorsája mondani, igen' felület.
 Es aztán boldogság, itt víz szívet avat,
 Milyen üdvözlést mond vagy ezer ajak,
 O a szerelmnek izete mennyei,
 Kincs ajk, mely tudni' azt hívon eszetelni.
 Percus azt ére', s valóban boldog volt,
 A szőke lányunkra egyre csak mosolygott;
 Kérel volt már akkor, hogy arát vdlafozon,
 Szép szőke szívet menyegrot is tartson.
 O, de fájdalomra jó anyjára gondolt,
 A ki mely börtönben hatváragyottan volt,
 Mirethogy megigerte kirabadi'lását,
 Azonnal elhagyta az ország határát.
 Nymphák remjával könnyedon felreült,
 Meglátta Helios, ki, tűz-szekeren ült,
 Alatta hegycsigák s tengerek valának,
 Utóbbiak ezüst szíben hullámrának.

Taradragos volt már hozzá utardna,
 Sültet pillantott meg, s le is szállott rája.
 A szőke tömeget tengei víz motta,
 Iha szélhez Remizett hullama szoptotta.

IV
 Megnyugodni vette itt egy napig magát,
 Hogy újabb erővel folytathassa útját.
 S valóban jól esett, hogy éppen rájálta
 A tengernak ezen sziklását találta.

A szőke oldalán, s tőle nem messze,
 Nagy litta: mint ha egy patyolat lebegne.
 A fehér patyolat egy lány ruhája volt,
 Ki a szőke kövér oda lánorlatott.

- Meg kell szabadítani, nagy a szenvedés,
 Ezt mondva Percus oda ment mellette.
 Kéte meginy lánynak vissz' sárga arcaát,
 Le is olvashatta róla nagy bánatát.

E kövér a vízár magosb-magosb va nőtt,
 Trajtékos ruhával korbácsolta a nőt;
 Ki kétségbeesetten felézve az égbe
 Megszabadítását isteneltő' kéte:

- Isten! Olympia hatalmas istene,
 Kérlek, éjén hozzáim mentőidnek nevé.
 Vagy tán micsé már senki is rit alkálenél?
 Távol tőlém minden, micsé számomra szőly?!
 Dehát bimbó' tengek, eltemnek tavaszán,
 Ki azt erem könyjüt?... Oh bír' senki talán...
 De hogyha már micsé an ember a világon
 Ki megszabadított, halálmát várom.

Könyök ragyogtával a lányunk szőben,
 Nem tudta hogy merre nőzen felémében;
 Látra est Percus, irakjüt levette,
 Es a lány montajüt benne szővette.

Öröm szállott rája; vajjon mit érezett
 Midőn kérelmese egy mentő' sikert?
 Szemében a könyök öröm könyök voltak,
 I mint virágon harmat éppen úgy ragyogtak.

Percus is sült, sely kérelmet interest:
 - Mondd meg drága lányka, mi róla azt itte kéged?
 Adal tudtomra nekem, is én hozzáim állott,
 Meg kell emmel halni, a ki kéged bántott!

Ere a seb lány szőgő' hangon klap
 Percusra néve monlta feleletét;
 - Bántki vagy jó ember, elmondom én melled
 Távol-szóra hívon egy ére' életemet.

Andromeda nevem, Rhexus az atyám,
 La gardaig Libya vala szülő hazám,
 Atyám most is ama szép ország királya,
 Melynek világban nem volt senki leírója.

Atyám, jó anyja volt, szeretett engemet,
 Szó en szépségemmel együtt dícsértedott,
 Azt mondta ő mindig: hogy sokkal szebb vagyok
 Perseus lányánál, - s király férjét kapott.

Ezen hír tovább tovább haragódott,
 Míg végre Perseus lakába eljutott,
 Teddig la lakára tenger alatt vagyok,
 Ki vitte el a hirt, azt én nem tudhatom.

Atyám s Perseus Róit erre harag támaszt,
 Kéleiben bosen egymás ellen áradt;
 S ki hitte volna azt, hogy Perseus legyen
 Atyám felett győztes s ily ügyet megnyerjen?

Próvil barlangjából ezek után felszállt,
 S Poseidon király trónja előtt megállt.
 Ily orvoslást állt ott: - Tengernek királya!
 Hallgasd meg panaszaom s legy nekki bírója.

Rhexusnak néjsz bönminket megsértett,
 Teddig a családom nekki mit sem vétett.
 Kérlek, büntesd meg őt, hogy komára viszt,
 Degyen Libyája jövőre csak sziget.

Poseidon ekkor atyámnak orvágát
 Vázzal aláírta, minden gabonáját
 Szörnyet emeszték fel, mit sem hagynak hátra,
 A nép eh halálát pedig bosen várta.

Suortulás volt minden, hegytetőkön valánk,
 Partán segédkeztet éppen nem kaphatánk,
 Mert hír távol vala tőlünk minden vidék,
 Nem hallai meg senki esztét, hogy, segítség!

Végtére atyámnak az jutott eszébe,
 Hogy Zeus jóslóját az iránt megkérje:
 Vajjon mit tegyen ő, hogy megmeneküljön,
 S úgy mint annak előtt trónusába üljön?

Követelet küldött Ammon templomába,
 La legkellomab hirt minden percben várta.
 S a mint a követelet visszacsikertenesz,
 Nagy szomorúságra ilyent jelentenesz:

Felcsiga királyunk, nagy hirt hozunk neked,
 Megmentheted még ma az egész nemzetet,
 De a leányodat fogod feláldozni,
 Segőnyt egy sziklához oda kell láncozni.

Er tehát a sorom, ez az én életem,
 S nincs a földön senki, ki segítsen nekem.
 Kérlek a magas viz-árt a mint emelkedik,
 S látod ama szörnyet a mely közeledik?

Életemre tör az, s ha ide félközül
 Előtje áltmet, lelkem elköltözül.
 Minden percz már rövid, megvagyom símláma...
 Szóval egy mély sóhaj ajkából kiszálla.

- Ne félj Andromeda, én Perseus vagyok,
 Elédent harcolni mindenkor kész vagyok!
 Jobb kezem - nézd csak - Hermes kardja vagyok,
 S szörnynek győzejét ezzel kioltthatom.

Judd meg: ezen karddal Medusának fejét
 Egyszerre learagtam, így vesem életét.
 Senkisen juthatott eddig közelebe,
 Mert halála vala mindenkor nézőre.

S most a holt arczára bárki ha rá téllint
 Az köve tömörül, nem ér senki hirt.
 Atlas is rónozott, s pár pillanet alatt
 Köve tömörülve halál fia maradt.

Zeus fegyvert adott s hatalmat én nekem,
 Melylyel életmet báton megvédhetem.
 Ne félj tehát lányka! megmentőd én vagyok,
 S hiszem: szerelmedre igényt is tarthatok.

Andromeda síva erre feldobogott,
 Éa halovány arca pirosra változott.
 Olyan volt mint a szép tavasznak rózsája,
 A mely reggelenteit kelyheit kitárja.

Öröm sugárzott ki mind a két szeméből,
 S így válaszolt legott perczgő jó kedvéből:
 - Neus hozott ide, nekki köszönhetem
 Hogy mentő Perseus Róit von most az életem.

Nagy az én örömöm, nincs nekki határa,
 Bönmed egy mentő jött - végre - valakára.
 Olyan ez én nekem, mint éjnek a reggel,
 Melyben a mindenségy öröm életre kel.

Tovább beélt volna, de diühögött az ár,
 Legy szörny közeledett, mely sziklására vár;
 De sziklására helyett fejszét látott ott,
 Kinek jobb kezében villogó kard forgott.

Mint ha sejtette von' szörnyű nagy halálát,
 Ammel inkább verte a tenger hullámait.
 Habzott már a tenger, s Jarsaus így szóltott:
 - A szörnyet megölni Hermes nyújtó most módott.

Egy ártatlan leányt fogok megmenteni,
Kinek a halálát kellett már kizárni,
Adj Karomba erőt, s így majd egy napra ra
Örök Rioltva les a szörny párája.

A szörny éppen akkor közelébe jutott,
É pedig kardjával gyorsan rája szúrt;
Halálos vágás volt ez, mert piros vére
Sötét gyandut ömlött a tenger vizére.

Isabad lett a leány, láncai lehulltak,
Bánata s fájdalom végképen elmúltak;
De szemében meg is kömör a fénylettek,
Melyek nagy örömet maqullok rejtettek.

Perseus ez után a leányhoz lépett,
Így szólt: - Andromeda, szeretlek én teged!
Vessélyre kitétem éltedét magamat,
Lyórtam; - elnyerhetem hát Névrátságomat,
Jér edes atyáidhoz, hadid örüljön nekéd,
Saját szememmel lásson meg tegedet,
Lyán volt a rivében, de ha meglát élve
Hét királlyal szót atyai keblére.

Jér meg Andromeda... És a lány engedett,
Elhozták a sziklát hol rokat szenvedett;
Hamar elértek őt Perseus lakába,
Mely a vidéknek volt legzebb palotája.

V
Perseus, Libya hatalmas királya,
Lyáért hordott rivében, leányát sajnálta.
Nem tudta mit tegyen, hol találjon helyet,
Melyen örömet lel a bánatot feled.

Egy trónusában ült, nagy tanácsot tartott,
A midőn királról szókatlan rajt hallott;
Ere figyelmes lön, az ajtóra nőtt,
Melyen Andromeda s Perseus belepött.

±
Szemeinek nem hitt, kiárcolatlan váltta,
Mire a nagy csendet Perseus beszédje
Megtörtte s így szólt: - Felégre jó király!
Andromeda lányod mentőjével itt áll.

±
En Perseus vagyok, ismerj meg engemet,
Studd meg hogy a lányod mitől fogva szeret.
Ide jöttem tehát téled kémi keret,
S egyben tudni vágyom ajkad feleletét.

±
Perseus mielőtt erre szólott volna,
Öröm könyök közt leányát átbarolta;
Boldog volt most imét az atyai rivé,
Mert kit megmentett velt öröztött keblére.

±
Es a többi nagyok a jelenet felett
Mint hogy megható volt, ör is Könyörtensék;
Oh de ezen Könyök öröm Könyök voltak,
Melyet Rendösökkel egyre szántottak.

±
Perseus ez után Perseushoz lépett,
Megállott előtte s szép szózára nézett;
Így szólott hozzája: - Ifju, arcod nemer,
Jár vagy - s mi több hozzá - hangod is kellemes.

Vitéri nagy tettei lányomat megmented,
Stöle díjul nyerted - mit kőrtel - szerelmed.
St. Ki hálgyért magát vesdlye kérted,
An nagy szerencsédet roboror abban lali.

±
Videmes vagy sria, lányom hogy vőit legyen,
S ezen napot máma öröme szentelen:
Lakodalmat tartok, örömatya leszek,
S újra boldogságot rivemben érezek.

±
Fogadd egyben ifju mely Könyörtenséget
Aszt, mert ritkült lányom megmentened...
Es a többi nagyok a Kik jelen voltak
Perseusnak szintén üdvöletet mondtak.

VI.
Libyában ünnepe van a mai napon,
Fényes eskivő les... öröm ül ajtkakon...
Lánkh longedeenek hoszi utcaik során,
Mindem ember örül Andromeda sorban.

±
A szép Andromeda Perseus araja,
S mint hogy királyi lány, fején koronája;
Örökbe is am erre uter vőlegénye,
Mert királyi szobra terjed ki reménye.

±
Itt van már az óra, mind egybegyűltensék,
Hogy az ünnepeken jelen lehetensék.
Eke, Andromedát mind látui óhajtsa,
Mert a vidék ötlet legzebb lányokat tartja.

±
Helyet foglaltak hát hoszi orral mellett,
Melyenszer étkes s borok díszlettel.
Felkönyörtöt mondtak az új boldog párna,
Pankálóban atyjuk Perseus királyra.

±
Eutban dalnokok mondtak éneküket,
Éltetve a bátor, ifju vitéket;
É dalukat folyton zene kísérette,
Mely a mulatókat felelensítette.

±
Es mi egyszerre nagy lármá Relekezett,
Mert ifju Perseus haraggal ikeret.
Andromedát vőit ó akarta venni,
S ezért Perseusnal zombé akar kelni.

Erre méltósággal azt mondta Perseus:

- Honnan jöttél, arra, mely város Thineus!
Élted volna te meg a bős szünyöket,
Igy megelőzhető volna rég engemet.

Thineust a harag erre elborította,

I kisértő haragot mind előlötta.

Igy hangzott perszora: - Ragadjatok kardot!

És én javamra kezdjétek meg haragot.

És kardjaitkal a felbőszült serceg

Perseusra rohant, de ő nem ijedt meg.

Medusa holt arszát elöttük kitértük,

Kivétel nélkül mind a halálunk néntük.

+ III.

- Menjünk Andromédára

Thineus s társai kőveseké dermedtek,

Életre s k többi rohasem ébredtek,

Hosszú száradoknak vas kőzet slott

Errevetlenül bár - porra omladoztak.

+ VII.

- Menjünk Androméda, keremünk szob korát

Hol elfelejtétek bárki nagy bánatát.

Hagyjuk ott a helyet, s nem üldöznék téged,

Kopjaidat mósok önm kösött éled.

Igy kéite Perseus nejét távorásra,

Hisz ha meggondoljuk, nem gondolt ő mára:

Mint az anyját látni, s kit rég nem látott,

I a kit börtönében emért gond bántott.

+ VIII.

Aron az utakon melyen jött, vízszelint,

I szép nejevel együtt régi házába teit.

Felkereste anyját kéleire szontta,

A ki önm ösnyet kösött így szólta:

- Üdvözöllek fiam! Györtél, a mint látom,

Oh, de lépésedben kisért imádságom;

Nem volt az hiába, vitéz most a neved,

I nemsokára babér kösötti fejedet.

És az jó Perseus így szólta: - Édes anyám!

Drága jószágodat folytón kaporítalám;

És aztam, hogy imád kisérté lejitemet,

Fogadd erthe tehát mely kösöntemet.

Judd meg egyben azt is: szabaditód lenzel,

I nemsokára véled Argosba elmegyek.

Voltam egy ízben ott, vissza kővadászom,

I Athinios után majd én uralkodom.

Utam részben nehe, részben könnyű volo,

A mint a soró nekem szánta, parancsolta.

Émordom jó anyám! Émordom te néted,

Hallgadd meg valóban szép ezen történet.

Utamon egykoron igen fáradt voltam,

Tehát azon napot nyugvásra áldoztam.

Schajtam fejemet a föld párnátra,

Lyondolkoztem, s aztam elaludtam néja.

Gyönyörű álman volt: egy éj: támemény...

I kőbőben láttam, hogy Athina jött felém;

Teus kőlötte étet, - mit gondolsz, mit hozott?

Kitűrt, mely Medusa eller használtatott.

Hermes pedig olyan kardot adott nekem,

Melyhez életemet mindentől vedhetem.

A nympháktól pedig oly niasot kaptam,

Melyet ha felteszek, vagyok láthatatlan.

És emellett sarany sarukkal repültem,

Akár mint egy szellem reg kápon állítam.

É volt fegyverzetem, s ezekkel lehetett

Megölnöm Medusát s hoznom a fejet.

Visszajövet Atlas a mint megpillantott

A halált kivánta ki egyre sóhajtott.

Kivését megtettem, s Medusa holt arszát

Kitértam elötte, s schyerte a halált.

A szép Andromédát szünyfől megmentettem,

I nagy innepély mellett feleségül vettem.

Thineus s társai elloneim voltak,

Megsötöszték, s ezöt halállal lakították.

Legyen enny: elég legdrágább jó anyám!

Jutalmamnak díját - a fejet elhozom...

De most te eszedeld, ki bántott tégedot?

Mert az utolsó nap arra elköszött.

Erebe Danes választ elköp adott:

- Jolydekes volt az, s ki bántalmarzott,

Szavairal sértett napontként engemet,

Hogy már alig-alig találtam helyemet.

Dyktis vedelmessöt, jól esett ez nekem,

Kéti kösönhetem valóban életem:

Mert hogyha ő minison, halál fia vagyok,

A tenger fenekén, vagy vízben porladok.

A ki engem bántott, borut kérek néja!

I hiszem, rövid idő múlva megtalálja.

Téged pedig fiam, meg egyszer állalak,

Mert valóban barmed nagy övömet lelek.

Ekkoron Perseust homlokán csókolta,
És nagy örömben újra átbarolta.

A vízöntőlátásonak edesek percséi,
Melyben a szű minden boldogságot lél,
Perseus anyjával a míg beszélgetett,
Font a vában addig nagy hír keltetett:
Mindenké Medusa haláláról beszelt,
És örömmel említé Perseusnak nevét.

Solydekes midőn a hírt meghallotta,
Perseust magához jönni parancsolta.
Vitézhöz állón Perseus megjelont,
Tartára, alakja, egőzen ünnepelt.

Meglátva természet, megrizent a király,
Félt volna, de a sző megakaszt ajkánál.
Nem tudta mit szóljon, egy darabig nézett,
Míg végére mégis bátorrágot vészt.

És ekkor így szólott: - Védvörölkél téged!
- Nem szólhattam eddig, bűnültem szépséged -
A tett, érdemileg fog majd jutalmamni,
A néps pedig bocsint fog nekéd átadni.

Most pedig Perseus jöttől öröme
Mulatásgot adok, s te léssz amare hőre;
Ha volt szenvedésed - ne gondold is - feledd!
Az övökíti meg s teóri naggya neved.

Perseus komolyan erre annyit mondott:
- Felreiges királyom! Kardon sok veit ontott.
Szigor parancsodat - a mely nehezi vala -
Híven teljesítem, bátké beláthatja.

Medusának fejét kövesséi levágtam,
Kéhenen tevéim azt, mert szegényt megriántam.
A fej itt van nálam, megmutíthatom nekéd
Ekkor, ha együtt lesz a nagy vendég sereg.

Errel meghajította illendően magát,
Elment is elhaggya a díszes palotát.
Nem tudott rá nézni s a szigor királyra,
Anyja előtt borut esküdött reája.

Scirphos szigeten lakoma tartatál,
És dalnokul ajkából dícséret felhangzik;
Mind onak Perseusra írta poharát,
Mert ő teljesíté híven feladatát.

Végére Perseus felállt s elvándorlta
Örösfegyvereit, s mit kézen használta;
Elmondván Medusát, s hogy nyitá le fejét...
(Nem folytatom, úgy is tudjuk történetét.)

Midőn a beszédjét végkép bevégezte,
Medusa holt fejét rögtön elvette:
Előttük kitértük, s pár pillanat alatt
A király s társai köve váltostanok.

Errel borut állott Scirphos királyon,
És uralkodónak Diktüyt megkiráldon;
Mogmond: - Legy te király, én pedig elmegyek,
Holnap a szigettől már is hívnak veszek.

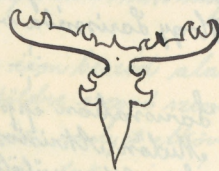
Astán imát mondott, így hangzott imája:
- Jónaként leno, legyen minden téla! -
Hűld el hozzám Hermost, átadni akarom
Medusának fejét, Kardon is nirekom.

Erre Perseus na álom nehezedett,
És Hermes fényében ismet megrikereszté;
Elvite magával: Hadesnak niregját,
Medusának fejét is a raját Kardonját.

Medusának fejét Atheneinek adta,
Ki parizára térs azt meg is tartotta.
Az arany narukát, s Hadesnak niregját
Pedig a szép nyμφák újra niroza képtak.

Felbredt Perseus s anyjához véselt,
A hit a börtönből lezott Kiveretett.
Örömmel azt mondván: - Szabad vagy jó anyám!
Távozunk el innen, Argos lesz új hazám.

Errel elindultak, egy hajóra mentek,
Redverő szél mellett Argosba vitérték;
Argosban királdva üdvözölté a nép...
(Követ közei regém folytatni fogja meg.)

Akrisios.

Argos földjére vendég érkezett,
 Hírebot őt a népnél már ismeri;
 Mindenféle az örömmel raja -
 Ifju, öreg, Perseust eltáti.
 Szokatlan ünnep ez, évek során
 Erős a halotti esendő, nagy némaság.
 Volt e vidék uralkodó feje,
 I mint koronellém úte fel rátorát.
 De ah! győzött a népnél, nem az mi volt,
 Lelkesítés pótharaból vott;
 Fetterre kére, s ha kell, a síkra száll,
 Találja bár alkármivó halál!

Akrisios szintén kíváncsi volt,
 S midőn megtudta a történeteket:
 Phoebos Apollonnak a jóslata
 Itéletkép előtt lebegett.
 Ezébe jutott, hogy kedgyetlenül
 Kinosta Danaét, bezártá őt
 Négy fal közé, de ez nem volt elég
 Szómita meg a szegény szenvedőt.
 Mit várhatott? Nem mert, csak a halált,
 S éppen ezért nyugtot nem is talált,
 Félbenében oly messzire futott,
 Hogy Larissába végre eljutott.

Larissában éppünnep tartatott
 Midőn Akrisios megérkezett,
 S a lát gyűlölt, hírebot alkörözt,
 Arról senki sem szólt a dícséretet.
 Egész Thessáliában híre volt:
 Hogy Medusát Perseus ölte meg;
 S azt is tudták, hogy a szépsé Libyát
 Egy óriás srómytóból mentette meg.

A kíváncsi névre szert keszen,
 Azt méltán időmelhetés dalok,
 Így Perseusnak viselt dolgait
 É napon énekelték dalnokok.

Larissában a hatalmas király
 Midőn Akrisios megérkezett,
 Így szólta: - Kedves uralkodó
 Társam, csodálatos jöveteled.
 Te nálad mána ünnep tartatott,
 Erős beszél most az egész világnak;
 S miért van az, hogy te nem atarod
 Látni fiadnak szép diadalát?
 Avagy talán, azt is gondolhatom:
 Titom jövel, hogy vendéged legyenek?
 Bővebb, hogy így beszélés most veled,
 De én nagyon vátnak kérelek...
 Nagy a világ is sok lakója van,
 S mindannyian irigylis sorrodal;
 Őde te is - tudom - büntés lehet
 Midőn éltedni hallod fiadat.
 Pütkös az, a Kines oly fia van
 Mint a tized, - koronát időmel!
 É a jövő század emlékei
 Világot átélő srómytóból emel.
 De te remegsz, arrod pedig fehér,
 Szóly is beszél, ki bántott tégedet?
 Hogyha vezély korong fejed fölött,
 Akkor segíteni - most meg - lehet.

Akrisios ezen beszéd alatt
 Erős a földre szegye szemét,
 Erős a bünt, melyet elkövetett,
 Így akarván takarni szegyenét,
 Alig talált válassza szavazat,
 Azt sem tudta, hogy mi terv legyen;
 Végre alkép felett: - Pütkös terv,
 Legszomorúbb e földön életem.

Horrad jövelek, s esetelm' fogom
 Miert kerültem el az ünnepe'lyt,
 Halál lebegett a fejem felett,
 Ezt érezem, s szívom nem jöt remélt.
 Évek előtt számvittem Perseust,
 Ő meg akkor igen kisim' vala;
 Mit tehetek, ha így kívánta ezt
 Phoebos Apollonnek egy jóslata?
 Imm a jóslat beteljesedni fog,
 Mert Perseus tegnap megerkörek;
 Ki hitte volna ezt? En azt hívem:
 Hogy a tenger oltá' rá'életet.
 Évek mulának el, s nem volt híre,
 Én im a hír egyzere számyra kel,
 A népi pedig crodis tetteiről
 Mindenféle dalsókat énekel.
 A régi fény, nem körm'yer engemet,
 Most már szegény é' bújdosó vagyok.
 Arra ké'lek, hogy a halálomig
 Barátra'gból menhelyet adjatok.

-Oh nem, ez nem lehet! - így válaszolt
 Mörgezen a király is folytatá-
 Ismértem én Perseusnak szívét,
 Ne tudod, hogy ő karddal rújtna alá.
 Tetteire bátran hívatkozom,
 Imén őt most már a félvilág,
 Nevével él, s görögthonban a nép
 Bár merre megy, egyre, Eljött kiált.
 Ne mondod azt, hogy igazságtalanul
 Öántam veled, s barátod nem vagyok;
 A mint kívántad, éppen úgy tessék:
 Falotámban nekéd helyet adok.
 Bár nap múlva meglátod Perseust,
 Ével elorlatom baljóslatod;
 Látni fogod: igazság irratet,-
 Saját büneidet meg bántatod.

Ez volt Teutamidas válasza,
 Melyre Akisios nem szólhatott;
 Mit tett szegény? Nagy mint egy korbálen,
 Szomoni volt s egyre hallgatott.

Dariszi Király igéretéhez
 Igén nagy ünnepe'ly rendeztetett,
 Melyre görögthonnak vidékéről
 Meghítt' magas rangú vendégeket.
 Mindenk' nagy öröm mellett jelsé' meg,
 Mat egy nagy férfúra vártanak;
 A káról eddig csak hírek beszétek,
 S hozzája hasonlót nem láttanak.
 Egybegyűlték görögthon dalnokai
 Dalaisókat illetni a verset,
 A Rit babér illett, s kúzdótt halállal,
 S tettek után szülé'földere teit.
 Midőn híret vettek hogy Perseus
 Közeledik a nagy város felé;
 Mindannyian elejbe mentenak
 S kelkesülten mind ezt énekelé':

Nagy is nemes bétör vesző
 Művészlünk te'gedet,
 Esetelm' rajtunk' keves
 Mily nagy az érdemed!

Ésen napnak a hőse vagy,
 S mi hődelünknek neked;
 Dalban pedig Zeus stýját
 Kérjük, legyen veled.

Hőriünkbe jöjj, híz ez öröm
 Hébliünkben lánggal ég;
 Szegényt poháit üritünk,
 Hogy bánta fenn az ég!

Ezrel boromultak mindannyian
Larissa várba, a király elé,
Ki Perseusa várt a két a nép
Öröm-üdvéltálpal ettete.

Akriniost is öröm szállta meg,
Midőn hallá a lányi dalokat.
Hisz a daluk minden rezgésben
Féltetve szóló újabb öröm felel.
(Andromedát illeték a dalok,
Künnel kedves mosoly ült száján,
Emberfeletti árcsetben ő
Is elmerengett a lányok dalán.)
E végre midőn meglátta Perseust,
Arany haját, s dalias természet:
Megtánta a hús ér előtti bünt,
S könnyeitől tömülte két szemét.

Egy ekkor a király is megjelent,
S dörögő éljente tört ki a sereg,
E a midőn a raj' lecsendesült
A nagy hőssel fogott legott Peret.
Ezenképen körönte Perseust:
- Neus hozott! Győzőhon nagy fia,
Perseusa ma Larissa várora
Hogy tégedet tud elfogadnia.
Egy nagy nemzet beszél tetteket,
S örül: hogy kisérteti lépteket.
Főtödet ma lobogók hirdetik, -
S diadros dobásodat már is lehet.
Gőjj a helyre, atyád is ott leszen,
Hörte s körteed egyetértés legyen!
A mi elmúlt, azt elfeledni kell,
Nemes kebel nemes rivet visel.

- Körönöm felség a fogadtatást,
Válóban er szelb már nem is lehet.

De hát kérdés: megidémlen-e in
Loekely harcainait ily érdemet?
Hogyha igen, őri szókás szerint
Farkunk sarkon diadros dobásokat,
E ar elv, versenytámi körül
Kijerje el az érdem jutalmeskat.

Ezrel után egy völgybe gyűltenek,
Megkeredni a diadros jöteket;
S a kir' versenyre jelentkezenek,
Féltetve vettek ezrel korongokat.
Válakämpöror dobta, mindannyiszor
Perseus hajított legtávolabb;
Szél- és irányban, mely mutatott,
Súnten ő volt elv s legbiztosabb.
Midőn utolsó keltett dobnia,
Tröen forgata' vordiszonit,
De ez keréből kiskamulodott,
S Akriniost már érte homlokait.

Phoebos Apollonnak a jóslata
Idővel meg is beteljesedett;
Larissa fejedelme, úgy a nép
Elsomorodott s egyre könnyezett.

Perseus Akriniora borult,
Nagy bánatában sirt keserűsen.
Feltárlított: - Felettem boru volt,
Atyát öltem, ez faj csak én nekem.
Mint hosta' kün veám napát!
Tudd meg: hogy nagy vették követtem el.
A ki igazságban morra Peret,
Férintem az, csapást nem érdemel.
E most, ez ünnepeken, ez a ber?
Ezrel fízet Olympia nekem?
Emlékembe vesem fel a napot,
E azt roha el nem felejtetem!

lygásra váltotta fel most az ünnepelejt,
 Győzelem tértek mindannyian hozzá;
 Magoknál vinnék holt Akviniót,
 Perseusnak volt ez akaratja.

Argos földjén várta a holt királyt,
 Hova a hír már vég megérkezett. -
 Nyugodjék ő ottan, hol egykor élt,
 Nagy részvétel el is temettetett.

Perseus lett ezek után király,
 Elfoglalta Akvinió lakát;
 A nép pedig nagy érdemeiért
 Fajánca tette az ő koronát.
 Fő cselje volt: emelni nemzetét,
 És inn a csel hamar elcsépett,
 Mert a nemzet rövid idő alatt
 Haladásban szépen emelkedett.
 De fájdalom, Perseusnak szívét
 Nagy bánata sorvasztja szüntelen;
 Átlátta azt, hogy az uralkodást
 Tovább folytatni képtelen.

Tirynsben egy jó rokona lakott,
 Megapenthes volt neki a neve;
 Követeket küldött hozzá azért:
 Hogy jöjjön el, s helyet cserél vele.

Megapenthes szívesen fogadta
 Perseusnak küldött irónétét,
 Spár nap múlva már is utjára kelt
 Hogy elfoglalja Argosban helyét.
 Eppen az utban találkoztanak,
 Bókorszennel sorítottak körét,
 Mondták egymásnak jó kiránatot -
 És meg hozzá büszke üdvözlötet.

Helyére mindegyik megérkezett,
 De Perseust örömmel fogadtil;
 S bármit mondott, teljesíték lezött
 Kifogástalanul akaratát.

Tiryns népe folytán gyeraszkodott,
 Tudományban pedig emelkedett
 Ugy annyira, hogy győzöghon előtt
 Kicsidomelt fényes díszítet.

Hogy Tiryns egy nemes erőd legyen,
 Felőltotta a Rhyklonokat,
 Mgymond: - Nagyjátok el a Lykriát,
 Nem törvödnék veletek ott rokat.
 Jöjjetek én hozzám, és én adok
 Mindent, a mire szükségtek legyen;
 Csak azt kívánom meg, hogy egy falat
 Erőd kéjzen építsetek nekem.

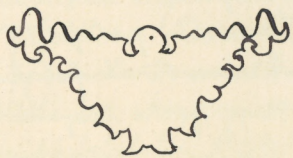
A Rhyklonok Lykriát elhagyák,
 Tirynsben pedig összejűttének,
 A város körül falat hirtelen
 Hogy örökre megvédve legyenek.
 Míg így a tudomány emelkedett,
 Addig Perseusnak az erejét
 Öreges körite meg, - s most már csak a
 Haladásom pihenete' szemét.
 Számlálva voltak neki napjai,
 Sokáig elni már nem élhetett,
 Eppen ereit - tekintve a jövőt -
 Minderről oly szépen intézkedett.

 Egykor este lehajította fejét,
 De jóra igen nagy álom merült;
 Oh de ez utolsó álma vala,
 Mert azon nap jobb létre szenderült.
 Tiryns gyászolt jó Perseus felett,
 Aki rok siven át uralkodott,

Miért is rijsdual gyászainkat
Ilyenkejzen mondtail a dalnokok:

Elvesztettünk drága vitéz,
Ki, hősnak születel,
Oh de győzelmekben azait
Örök emléked el.
Megtanítád a nemzetet
Mindenne, a mi széps;
Halálod gyászba borítá
Szigys népe szívét.

Mindolcs
H. István